

KURBAN BAYRAMI

KURBAN BAYRAMI

“Allah İbrahim’i deneyip ona dedi: Ey İbrahim; şimdi oğlun İshak’ı al ve Moriya diyarına git ve orada sana söyleyeceğim dağların biri üzerinde yakılan kurban olarak takdim et.”

İbrahim oğlu İshak’ı kurban etme yerine, sürü ekonomisine geçtiklerinin sembolü olan koçu kurban eder. Böylece, aşağı barbarlığın kendi türünü yememe, ama doğa üretici gücüne karşı yakarak kurban (armağan) etme geleneği, İbrahim zamanında kaldırılmaya başlanır. Anahanlık aşamasındaki toplayıcılık ve avcılığa dayanan, günlük yaşama gereksinimlerinden arta kalan ve saklama olanağı bulunmayan ürünün, şölenlerle tüketimi, yerini, düzenli periyotlarla üreyen evcilleştirilmiş hayvanın, düzenli periyotlarla kurban edilmesine bırakır. İbrahim sekülerleşmenin ilk biçimi olarak, İshak’la koçu takas eder. Bu, pasif uyumlu toplayıcılık-avcılık ekonomisinden (anahanlık), aktif uyumlu sürü ekonomisine; çobanlığa (babaşahlık) geçişin mitolojik tasviridir. Ama ziraat ekonomisine (ekinciliğe) geçinceye kadar, doğanın bütünüyle evcilleştirilmesi kurallaşmaz ve bundan dolayı, düşünüşte, animizmin kendisi gibi doğadaki her şeyi canlı saydığı ve doğadan aldığı karşılık doğaya “armağan” etme; “eşdeğerlerin” alış-verişi, çocuk kurban etme geleneği yer yer devam eder.

Sürü ekonomisi, daha çok erkeğin topluluk şefliğinde geliştiği için, komünde erkek elemanı kadına karşı üste gelir. Bununla kalmaz, hayvanın evcilleştirilmesi: toplulukların üretim aşamasında bir nitelik sıçramasına, kalite ve nicelik (sayı) artışına yol açar ve tükettiğinden fazla üretim yapan artık emek, sürü sahibi erkeğin yanında başka erkek elemanları, çoban-yanaşma durumuna sokarak, bunları komünün içerisinde alt insan durumuna düşürür. Bu, kadının alt edilmesine koşul en büyük toplumsal işbölümü ve komün yaşamındaki en büyük gediktir. Çünkü böylece, tükettiğinden fazla artı ürüne sahip oluş ve bunun kurallaşması, ilk defa insanın insan olarak başka bir insana tabi olması, emrine girmesi, köleleşme (ezen-ezilen) prosesi başlamış olur.

Bu proses, sürü ekonomisinde hayvanın besiciliği ve bahçe ekimi işinin yanında, hayvan gücünün ziraat ekonomisinde kullanılarak, yerleşik düzene geçilmesine ve farklı toplumlar arasında yerleşiklik-göçebelik iş bölümlerine dek sürer. Bu bölünmüşlük, komün içerisinde ikinci büyük toplumsal gediği açar. Çünkü temelleri sürü ekonomisinde atılan tükettiğinden fazla üretim yapan emek, erkek işgücüne duyulan ihtiyacı daha da artırır. İhtiyaç, önceleri farklı komünler arası savaşlardaki yenilenlerin, yenen komüne dahil olmayanların (esirlerin) öldürülmesi yerine, bu insanların, savaşları kazananlarca sürü ekonomisinde emeklerinin kullanılmasına yol açar. Ki bu, insanların top yekun kişi emrine girmesi, farklı komünlerin, toplulukların köleleştirilmesidir. Ancak, bu durum, kapitalizme kadar lokal; yani bölgesel ve kıtasaldır.

Kapitalizm ise; önce efendi-köle çelişkileri ile boğulmuş bölgesel toplulukları millet

sınırları ile bütün olarak kendi sömürge sınırları içerisine alır. Kapitalizmin emperyalizm aşaması ise, bu sınırları da “globalleşme” adı altında ortadan kaldırarak, tüm dünya insanlığının komün yaşam tarzında ne varsa hepsini parçalayıp, yok eder. Diyelim ki komün yaşam tarzında yok edemedikleri varsa, bunları, doğulu tefeci-bezirgan yönetim erklerine havale ederek,

trajikomikleştirir, içini boşalttırıp iğdiş edilmesini sağlar. İşte Kurban Bayramı, günümüzde, tefeci-bezirganlığın bu iğdişleştirdiği geleneklerdendir. Katmerleşen sömürü ağıyla açlık sınırında yoksullaşan halkların, yılda bir kez de olsa et yeme gereksiniminin su istimal edilmesinin aracıdır. Kapitalist sermaye, bu suçun “kurban” kısmını tefeci-bezirganlığa bırakır. Kendisi daha geniş pazarlarda tüketim çılgınlığını örgütler.

Kapitalizm kendi dehşet-korku-gözdağı saçan güç gösterilerinin; “milli” törenlerinin ve ümmetin “dini” bayramlarının sayısını ve “kutlama” sürelerini ne kadar arttırırsa, tüketim çılgınlığını da o derece azdırmış olur. Bu çılgınlık, doğa üretici gücünü geri dönülemez bir şekilde yok eder. Kurban Bayramı da bu tüketim çılgınlığının girdabından kurtulamaz. Kapitalist sermaye, kendi ürünlerinin anarşistçe tüketimini körüklerken, antika para babalığı tefeci bezirganlıkta ülkemizin hayvan varlığını kendi kar histerisine “kurban” eder. Kıt-kanaat geçinen yoksul köylünün elindeki hayvanı, birkaç kuruşa yok pahasına borca alarak, hiç emek ve zaman sarf etmeden, hali vakti nispeten yerindeki yurttışa ateş pahasına satar. Bu hayvanlar, iğdiş edilen kurban bayramı yerine ikame edilen “bir kan akıtma” uğruna vahşice telef edilir. Kurban, toplumsal dayanışmada bir araç olmaktan çıkarılarak, gereksinimi olan insanlara bölüştürülmeden, sahibi ve çevresi tarafından ihtiyaç dışı israf edilerek tüketilir.

Böylece gerekli besin kaynağımız et, programsız, zamansız, dengesiz ve bilinçsiz bir şekilde yok olur gider. Yeniden üretim yapmayan ülkemiz, hayvan varlığı açısından hızla yoksullaşır. Kendisine tarım ülkesi rolü biçilen Türkiye sanayileşmiş batıdan bir avuç tekeli asalakça et ithal eder duruma düşürülür. Örneğin: Türkiye’de 12.000.000 sığır mevcut iken, kapitalizmin anayurdu İngiltere’de 13.000.000, Almanya’da 15.000.000, Fransa’da 22.000.000 civarındadır. Bu fark, yalnızca sayısal açıdan değil, kalite ve verimlilik açısından da artarak devam eder. Ülkemizde bir büyük baş hayvanın canlı ağırlığı 190 kg, karkas ağırlığı 91 kg iken, sırası ile bu ağırlıklar, İngiltere’de 467 ve 254 kg, Almanya’da 510 ve 269 kg, Fransa’da 519 ve 300 kilogramdır. Yine fert başına et tüketimi: Türkiye’de (kg/yıl) 17,8 iken, İngiltere’de 75, Almanya’da 73, Fransa’da 93’tür. Fert başına hayvansal protein (gr/gün) ise: Türkiye’de 19,3, İngiltere’de 61, Almanya’da 53,9, Fransa’da 64,3’tür. Toplam tarımsal üretim içinde hayvancılık üretim payı ise: %’de olarak sırasıyla Türkiye’de 34,6, İngiltere’de 62, Almanya’da 75, Fransa’da 67’dir. Bu durum, ihraç ürünlerimizin, değer olarak yok, emek ve kaynak israfı olarak çok olmasına, ithalatın ise, ülkemiz aleyhinde tam tersi sonuçlar doğurmasına yol açar.

Bu ülkelerin nüfusu ile ülkemiz nüfusu kıyaslandığında durumun vahameti daha da belirginleşir. Bu olumsuzluk düzenli, sürekli, dengeli ve ucuz et tüketimini olanaksızlaştırır. Halkın büyük çoğunluğu bu olanaktan tamamen yoksun kalır.

Tüketici ete daha pahalı ve az sıklıkla sahip olurken, toplumun beslenme dengesi tümenden bozulur, somut gerçeklik budur.

O halde, bu ülkenin sömürülen biz insanları, üretici köylü, demokratik kitle örgütleri, meslek odaları ve aydınlara düşen görev nedir?

1- Öncelikle ve ivedilikle ülkemiz hayvan kaynaklarının envanteri çıkarılmalı, ilgili her kişi ve kurum bu konuda bilgilendirilmeli, görüşleri alınmalı, koordine edilmelidir.

2- Hayvan üretimi nicelik ve verim olarak arttırılmalı, bunun için her türlü besi hayvancılığı doğal yaşam koşulları sağlanarak teşvik edilmeli, aşırı mera hayvancılığı önlenmelidir.

3- Yerli hayvanlarımızı kültür ırklarıyla melezleyerek et ve süt üretimi artırılmalı, yalnızca et ve ürünlerinden değil, daha çok süt ve mamullerinden, deri ve yününden, gübre ve kemiklerinden azami yararlanılması sağlanmalıdır.

4- Özel olarak; ekinciliğe coğrafi olarak uygun olmayan, Doğu Anadolu ve Güneydoğu Anadolu pozitif ayrımcılıkla hayvancılığa teşvik edilmelidir. Köylerinden, yurtlarından göçertilen Kürt yurttaşlarımızın her türlü zarar-zıyanları devletçe tanzim edilmelidir. Her türlü alt yapı eksiklikleri giderilerek, en önemlisi kendi örgütlülükleri ve kontrolleriyle, gönüllü geriye dönüşleri sağlanmalıdır.

5- Ülke genelinde ekinciliğe uygun olmayan bölgelerimize, en yoksul köylüden başlanarak melezlenmiş hayvan, barınacak yer, yem, teknik donanım için yeterli nakit alım gücü veya ayniyat dağıtımını sağlanmalıdır. Bindirilmiş mobilize ekiplerle yetişmiş insan gücü, veteriner hekim hizmetleri üreticinin ayağına götürülmeli, her türlü iletişim ama özellikle görsel yayıncılıkla üretici bilinçlendirilmelidir.

6- Üreticinin kooperatiflerde örgütlenmesi zaruret sayılmalı, bunun için mevzuatlardaki bürokrasi ve kırtasiyecilik tamamıyla ayıklanmalıdır. Bu kooperatifler ülke genelinde üst birliklerle birleştirilmeli, kontrol ve denetimleri özerklik usulleriyle kendilerine bırakılarak, kooperatiflerde yapılan yolsuzluklar tüm topluma karşı işlenmiş suç kapsamına alınmalı, ceza yasalarındaki en ağır ceza ile cezalandırılmalı ve af kapsamı dışında tutulmalıdır.

7- Hayvanların satımı, kesimi her türlü hayvan ürününün işlenmesi ve değerlendirilmesi bu birliklerce entegre tesislerde yapılmalıdır.

8- Kesimlik hayvanlar bilinçsiz köylü ve tefeci-bezirganlığın kar hanesine “ kurban ” edilmemeli, küçük yaşta ve yeterli ağırlığa erişmeden kesim önlenmelidir. Bunun için öncelikle eğitim ve ikna metodu uygulanmalı, yetmiyorsa caydırıcı cezai yaptırımlar konulmalıdır.

9- Tüketim kooperatifleri kurulmalı, bu teşkilatlar tüketicinin çıkarlarını korurken, tüketim konusunda halkı bilinçlendirerek, zamansız ve dengesiz beslenme önlenmelidir.

10- Son olarak, konumuz açısından: kurban kesecek yurttaşlar ikna edilerek,

kurbanların, yerel yönetimler veya yukarıda belirttiğim özerk birliklerce, hijyenik şartlarda kesimi sağlanılmalıdır. Kurbanın dağıtımını yerel yönetimlerce sahibinin rızası ve denetiminde, gerçekten ihtiyacı olan yurttaşlara yapılmalıdır.

11- Kurbanların deri ve diğer ham ürünleri, yine bu özerk birliklerce işlenerek, Güney Doğu, Doğu, Doğu Karadeniz, İç Anadolu bölgelerimizin en yoksunlarından başlanarak okul, sağlık, konut, yol, su vs. şeklinde hizmetlere dönüştürülmelidir.

Dr. Müslüm ERDOĞAN